

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. W. przeciwko Skarbowi Państwa - Centralnemu
Zarządowi Służby Więziennej

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
- 2) przyznaje radcy prawnemu K.N.
od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120,- (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek VAT za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji powoda K. W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 kwietnia 2012 r. zmienił częściowo ten wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Centralnego Zarządu Służby Więziennej kwotę 13 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, oddalając apelację w pozostałej części i nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego. Zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji nastąpiła po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego, które wykazało w pewnym stopniu niedostateczność opieki stomatologicznej wobec powoda, przebywającego przez cały okres o który chodzi w sprawie w zakładach karnych. Ustalając rozmiar szkody niemajątkowej poniesionej przez powoda Sąd Apelacyjny, biorąc za podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c. przyznał zadośćuczynienie za naruszenie zdrowia powoda w wysokości 9 000 złotych, a za naruszenie jego godności – 4 000 złotych, co łącznie dało kwotę 13 000 złotych, zasądzoną zaskarżonym wyrokiem.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda z urzędu zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem art. 24 w związku z art. 448 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprzyznaniu powodowi zadośćuczynienia za naruszenie godności oraz za naruszenie zdrowia w wysokości, która kompensowałaby wyrządzoną mu krzywdę. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda powołał się na oczywiste uzasadnienie skargi ze względu na oczywiste naruszenie ogólnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia. Po wezwaniu przez Sąd

Apelacyjny, pełnomocnik powoda w piśmie uzupełniającym uzasadnił tę podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz wskazał następną podstawę w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Pomijając termin, w którym zostało dokonane uzupełnienie podstawy prawnej do przyjęcia skargi kasacyjnej, ograniczone terminem do wniesienia samej skargi, to ze skąpego uzasadnienia nie wynikają żadne rozbieżności orzecznictwa, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W tej kwestii jest od dawna ustalone orzecznictwo i utrwalone poglądy doktryny, czego skarżący nie zauważył (por. niedawne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14; z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14; z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14; z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15 i z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 75/15, nie publ.).

Podobnie się sprawa przedstawia odnośnie do stwierdzenia oczywistości skargi kasacyjnej. Z utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa w sprawach o szkody na osobie wynika, że uwzględniając powództwo o zadośćuczynienie powinno się, uwzględniając wszelkie okoliczności przyznać kwotę odpowiednią do doznanych krzywd. W powołanym przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2006 r., II PK 102/06 wskazuje się, że kwestionowanie wysokości zadośćuczynienia w skardze kasacyjnej jest możliwe (co nie oznacza, że ponadto powodujące jego podwyższenie), jeśli jest ono „niewspółmiernie nieodpowiednie”, tj. „rażąco niskie” (w odpowiedzi na skargę są przytoczone inne orzeczenia tej treści). Do uznania, że w niniejszej sprawie ma się do czynienia z taką rażąco niską kwotą zasądzzonego zadośćuczynienia należałoby stwierdzić, że Sąd drugiej instancji nienależycie uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy i wysokość zasądzzonego świadczenia jest rażąco nieproporcjonalna do wyrządzonej krzywdy (por. wyrok SN z 8 sierpnia 2007 r., I CSK 165/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 66). Jednakże tego nie można powiedzieć, roztrząsając motywy zaskarżonego wyroku, w którym zostało wyjaśnione, jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone i jaki był stopień tego naruszenia. Uwzględnić również należy, że Sąd pierwszej instancji w ogóle nie dopatrywał się naruszenia dóbr osobistych powoda i oddalił powództwo.

Z twierdzeń pełnomocnika powoda zawartych w uzasadnieniu wniosku nie wynika, żeby kwestionowane były motywy rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, a tylko, że kwota 13 000 złotych jako taka jest, zdaniem skarżącego zbyt niska, by mówić o zadośćuczynieniu krzywdom doznany przez powoda. Jest to jednak subiektywne odczucie, zwłaszcza że powód odwołuje się tylko do kwot przyznawanych w innych orzeczeniach sądowych za przebywanie w przeludnionych celach więziennych. To zbyt słabe argumenty, aby można uznać spełnienie kwalifikowanych przesłanek oczywistości skargi według art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. wśród wielu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13; z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14 i z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, nie publ.).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 §1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz §10 pkt 25 w związku z § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).